

inntøku landskassans. Figgjarstøðan hjá bygda-kommunum er tí ógvuliga veik og viðbreikin.

Bygdafólk, sum eru sett í búgv, taka, eins og all onnur, tung tøk, men enn tyngrir er takið, tá bert annar hjúnarfelagin hevur møguleika at fáa lönandi arbeiði, og tá ofta á øðrum staði enn í ella út frá heimbygdini. Innflutningur og handil við byggitilfari er framvegis á hondum profittmakaranna á stórlássunum, prisirnir eru tí hareftir. Her kundi verið munandi bøtt um, ikki bert fyri bygdafólki, men fyri øllum, sum skulu byggja í Føroyum.

Bygdafólk hava eisini keypt útróðrarbátar, ofta við at seta hús og heim í veð, og royna sostatt at skapa møguleika fyri at búleikast á byggunum. Men allur handil við útgerð til útróður, lina, snellir, trol, agn o.s.fr., er á hondunum á stórhandilsmonnum á stórlássunum og Fiskasøluni, prisirnir hareftir. Harumframt er prisurin á fiski tengdur saman við kursvirði á amerikanska dollaranum, men profittfelið Fiskasølan, tað fær sín vinning undir øllum umstøðum, um so dollarkursurin fell-

ur enn meira. Hesum felagi tørvar ongan landskassastudning, smámaðurin má bløða. Her eigur komandi landsstýri at gera munandi bata, ikki bert fyri bygdafólk, men fyri alla vinnuna. Ger eitt komandi landsstýri ikki tað, so verður brátt aftur eitt útróðrarverkfall.

Landbúnaðurin er enn sum vinna bert at finna á fáum stöðum, og næstan bert á smáplássum. Hendan vinna og at henni nær knýttja jarðarlóggávan treingja harðliga til nýteikjan og ábøtur frá einum nýggjum landsstýri og lögtingi.

Bygdamenning — »egnsudvikling« — er so mangt. Onnur lond føra ein miðvísan »egnsudviklingspolitik«. Vit eiga at gera tað sama fyri okkara bygd, og tað er í tøkum tíma.

Spurningurin er eisini: hava okkara politikarar vilja til tess? Tær nógvu stemmurnar eru her ikki, tær eru á stórlássunum, so einki stemmufiskari er í bygdamenningarpolitikkinum. Men tørvin er ikki minni fyri tað.

Hvat skal komandi landsstýrið samstarvast um? Tað er aðalspurningurin.

jbm.

Minningarorð um William Smith

Tórsgagin 9. november komu deyðsboðini av William Smith. Mær kom tað dátt við og óvæntað.

Seinast vit sóust, kom hann framvið í einum bili, lyfti hondina upp og veittraði. At vit ongantið skuldu tosa saman aftur var fjart frá mínum huga, men so er — deyðin kvettir alt av, einki orð meira.

Mær hevur altíð runnið tokka til húsið hjá Elini og Johan Smith. Tá eg var ein litil smágenta, plagdi mamma mín at leiða meg við til møtir í tí hugnaligu stovuni hjá Smith. Eg minnst mest til hvussu vakurt og hjartaliga, tey sungu. William, sum var evnarikur, lærði skjótt bæði lög og sangir utanat. Ikki var tað so sjáldan, at tey ungu flokkaðust um hann at fáa hann at syngja »Sloan's sálmar« — teir vóru ikki so nógv kendir tá.

Tann dagin, eg frætti, William var farin, var eg stódd inni hjá eini konu, sum er væl yvir 80. Tá helt hon fyr, at eg minnst hann einaferð 9-ára gamlan at verið inni hær við pápa sínum, hann hevði rammað eitt bílet inn, hann biður so Willi-

am syngja fyr okkum. Hann sang: »Jeg er en sejler på livets hav« — ikki havi eg gloymt, hvussu vakurt, tað ljóðaði.

Men Williami var ikki lagað at fylgjast so langt igjøgnum livið við pápanum.

I tí tíðini herjaðu tuberklarnir á mangt heim og týndu mangt liv. So var eisini hjá teimum, pápin innlagdur á Sana-torium og kom ikki har frá við livinum.

Bert tólv ára gamal stóð William á grøvini hjá pápanum elstur av 5 systkjum. Tá vóru ikki góðar tíðir, smáligt og stríðbart at koma igjøgnum og ikki minst hjá teimum, sum mist høvdu forsyrgjaran. Men Elin fall ikki í fátt, hon stríddist úti sum inni fyri síni 5 børn, sum øll vóru væl útgjörð frá Skaparans hondum við góðum evnum.

Hon fór í fisk at arbeiða, og væl dugdi hon við tí litla og at fjálga um heim — tann litli blómugarðurin sunnan fyri húsini var vakur á sumri, og inni var altíð hugnaligt at koma.

Tað var ikki sjáldsamt

at hoyra Elina syngja við síni vøkru rødd. Hon var glað. Hon átti tað, sum heimur ikki kann geva og ikki kann keypast fyri pengar — gleðin í Harranum, og vónin um eina betri verð bar hana gjøgnum alt.

William var vitugur og evnagóður maður, sum eg dugi litið at skriva um, men tað, sum hann hevur sagt, skrivað og tey mongu listarverk tala fyri seg sjálv.

Hann var góður við sína heimbygd, og unnti henni alt tað besta. Av fullum huga var hann fyr teimum góðu, sosialu viðtøkum og lógum, sum hjálpa og stuðla tey í samfelagnum, sum vóru rakt av sjúku og vanlagnum.

Fyri javnaðarflokkin sat hann á Føroya lögtingi

frá 1945—48, minnst meg rætt, tá heimastýrislógir kom í gildi.

Ta seinnu tíðina var tað ikki smávegis av málningum, hann legði úr hondum. Hann dugdi at siggja tað vakra í nátturuni, og eisini náttúrunnar veldigu kreftir, sum ódnir og brim dugdi hann við pensli at skapa eina livandi mynd.

Seinast, vit tosaðu saman, gloymi eg heldur ikki. Ja, satt var tað, tú segði. Eisini Lot pindist í síni rættvísu sál, og eingin uttan Gud kendi tina sorg og sá tey tár, ja vist feldi tú mangan tár yvir tað, tú fegin vildi, men maktaði tað ikki. Men nú er tað alt á baki.

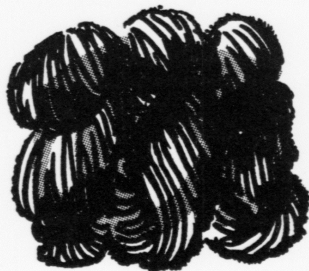
Eingin freisting og føll meira. Nú er siglt um livsins hav.

Tá á nátt seg myrkið breiðir, sum ein viti Jesu navn, illa stóddu skútu leiðir, inn í ljóssins tryggu havn. Og tá sól ei meir skal rísa, tónar hátt í Himlunum — har hvar Jesu navn vil lýsa — lov frá frelstu skaranum.

Fríður veri yvir minni tínum.

F. Absalonsen

Avreiðið til Heimavirkið



Úr finum tógv úr vælnappaðari føroyskari ull, onki uppílitad ella uppíblandað, keypa vit:

Opnar og heilar barnatroyggjur í øllum støddum.

Opnar kvinnutroyggjur í øllum støddum.

Opnar og heilar manstroyggjur í øllum støddum.

Bundnatrúklæðir dupult og einkult, myrkaðmórreyð, hvít og grá.

Eisini keypa vit barnahúgvur og hjálmar, vøttir og fingravøttir, stívlahosur við longum leggi, skóleistar, føroyskar húgvur, slíðrabond, hosubond, kysar til kvinnubúna, turrklæði, fyrklæði, stimatroyggjur, stýkkir til teinaskjurt, smálutir úr træ og m.a.

Allar vørur mugu vera væl úr hondum lagdar.

Vegleiðing fæst við at venda sær til heimavirkið.



føroyskt.
Heimavirki

KONGABRUGVIN
TORSHAVN

